

denne Strid endt paa vil være gennem et Fællesudvalg, hvor de forskellige Instiuelser kunne faa Lov til at brydes imod og derved paavirke hinanden. Det har ikke forekommet Flertallet i Folketingets Udvalg muligt at finde paa en Maade, hvorpaa man kunde vise en saadan Smødekommun paa dette Punkt, nemlig Lovens første Afsnit om Organisation, mod Landstinget ved denne eneefte Behandling, at der var ringeste Haab om, at Landstinget saa vilde tiltræde Folketingets Affattelse. Det drejer sig jo nemlig her ikke alene om et større eller mindre Antal Embedsmænd, det drejer sig ikke en Gang fortrinsvis derom, men Striden drejer sig jo, som det forhaabentligt er det høje Ting bekendt, om Folketingets Affattelse af Organisationsparagrafferne 1—5 skal fastholdes og der derigennem skal etableres en virkelig praktisk Overbestyrelse, en virkelig praktisk Centraladministration for Statsbanedriften, en Administration, som frembyder den stærkt mulige Garanti for en ensartet, hurtig, praktisk og klar Afgørelse af ethvert Spørgsmaal, der fra det trafikerende Publikums Side fremsættes til Centraladministrationens Afgørelse, eller om man vil have en Bestyrelse, der muligvis er fuldt saa korrekt sammensat, juridisk set, og muligvis kan fungere fuldstændig betryggende, set fra Statens Synspunkt, set fra oven, men som dog altid vil have den Ulempe for Befolkningen, at den ifølge hele sin Organisation og Virkemaade vil kræve en Mængde Skriveri, en efter det almindelige Publikums Støn uforholdsmæssig Mængde Omkostninger og som Følge deraf en meget langsom Forretningsgang. Det er egentlig det, som er Hovedstridspunktet mellem de to Opfattelser; altsaa, om man vil have det ene, eller man vil have det andet. Jeg siger altsaa, at det er ikke alene nogle flere eller færre Embedsmænd, det drejer sig om; men selvfølgelig har det ogsaa Betydning, om end en mere underordnet, saa dog ingenlunde uden Betydning, thi det tør vel dog staa som umuligt at modsigte, at man med Høje kunde have ventet en Formindsættelse eller i alt Fald Opretholdelse af status quo med Hensyn til Antallet af Embedsmænd, da man for nogle Aar siden smeltede de to særskilte Bestyrelser sammen. Jeg skal slet ikke komme ind paa at fordybe mig i hele dette Spørgsmaal — det har jo været behandlet her før — men jeg tør dog maaſte her nævne, at det vel ikke var urimeligt at forvente, at den samlede Bestyrelse kunde have nøjedes med det samme Personantal til at administrere det samme Banekompleks som de to af hinanden uafhængige Bestyrelser, men det vide vi jo meget godt, at det er overmaade langt fra, at

man har kunnet eller villet nøjes dermed. — Nu vil Landstinget efter sit Organisationsforslag udføre eller rettere fastholde — thi vi have det jo allerede — et langt betydeligere Personantal end det, som de to forskellige Bestyrelser havde tidligere, og man vil tillige, som det vil ses af Landstingets § 1, gaa med Ministeren til at oprette en Institution, som dog vist næppe har været kendt nogetsteds, i alt Fald ikke her i Landet og vistnok heller ikke i noget andet Land, nemlig at ansætte to Embedsmænd med en saa høj Lønning som nogen Embedsmand, vi have, undtagen Ministrene, uden at paalægge disse to Embedsmænd nogen som helst Tjenesteplicht. De to Embedsmænd, de saakaldte komiterede, skulle jo ifølge Lovforslaget, som det hedder, være „til Medhjælp for Generaldirektøren“, Punktum. — Der paahviler ikke disse to Mænd den allerringeste Tjenesteplicht. Hvis man ansætter en kommanderende General, og han er endda knap saa godt lønnet som en af de komiterede, giver man dog ham et vist bestemt Hverv, en Embedsgerning, som han skal udføre, hvis han vil have sin Løn; men om de to komiterede siger man kun, at de skulle være til Generaldirektørens Medhjælp, men om de overhovedet udrette noget eller ikke gøre det, derom siges intet, derpaa har Staten i Virkeligheden aldeles intet Krav. Det er en mærkelig, ekseptionel Stilling, og det er saa meget mærkeligere, at man giver de Mænd en Begyndelseslønning af 7,000 Kr., som efter 12 Aars Forløb vil være stegen til 9,100, altsaa højere Gage end den kommanderende General eller Flaadens Admiral, en mærkværdig Ordning, som jeg ikke tror, at Folketinget nogen Sinde vil kunne gaa med til. Men skal man gaa med til noget af det, man nødvendig vil, vil Betingelsen dog være den, at der samtidig aabnes en virkelig Udflugt til, at der kan naas et Resultat af Forhandlingerne, og det vil efter mit Støn kun være muligt, hvis man følger Udvalgets Flertal, fastholder i Hovedpunkterne Folketingets Affattelse fra tredje Behandling, lader Sagen gaa paa ny til Landstinget for derpaa eventuelt gennem et Fællesudvalg at se at finde en modus vivendi, hvorigennem man kan komme til en Affattelse, der blot nogenlunde kan tilfredsstille begge Parter. Det maa jeg nemlig indrømme, og det skal jeg her aabent tilstaa, at der for mig desværre ikke er synnerligt Haab tilbage om, at Folketingets Standpunkt med Hensyn til Organisationen kan bevares. Jeg er fuldkommen klar paa, at der for den Del af Folketinget, som jeg deler Mening med i denne Sag, let vil blive Valget mellem et højt ube-